

אכולו היה כאן

רודוס. קפריסין טובלת מכדורים תועים. וכבר שני תיים שהישראלי היפה אינו מעז לנסוע לשם לקנות מטריה. לכן הפיתרון הלאומי הוא רודוס. כאן, ברודוס, יש המון. מכל הצבעים. נכון ש' האי יותר מדי יפה והישראלי יסכול מזה, אבל מה לא עושים בשביל מטריה.

כאן השמיים תמיד כחולים והים בתורכיו עמוק. לא קר ולא חם. לא יבש ולא לח. בבית-הספר לומדים שזה בגלל האקלים היס-תיכוני. שטויות. זה בגלל אפולו. הוא אהב את רודוס הנימפה והוא עשה הכל בשבילה. יום אחד היא אמרה שקר לה והיא רוצה להשתזף. והוא הלך מייד לשוק ושכר לה את השמש לכל השנה. אחר-כך הוא קנה לה את השמיים הכחולים וברך את כל האי. מאז עולה כאן מטריה רק שבע לירות. טראנזיסטור בלי מיסים, בנזין בחצי-מחיר ואהבה בחינם.

את האהבה מוצא הגבר הרודאי על החוף. היא בלונדית, חצי-עירומה ומדברת שוודית. לפעמים פינית או דנית. היא שוכבת שורות-שורות על האבנים השחורות הקטנות המכסות את שפת-הים, ומשתזפת משבע בבוקר עד שבע בערב. היא באה לכאן כל אביב-קייקיס-סתיו בעדרים של אלפים.

היום מדבר כל רודאי שוודית בסיסית. ילדים עוברים בערב קורסים מזורזים לשוודית, כדי שלא יהיו להם מעצורים נפשיים כשיגדלו. ה' ריקוד הלאומי של רודוס בחמש השנים האחר-רונות הוא היאנקה — הורה מפינלאנד. בסיאסטה לובש כל גבר רודאי בגדיים אמ-ריקאי ויורד יחד עם הטראנזיסטור שלו לחוף. הוא עורך סיור קצר בשטח. בוחר לו גוף, ניש-כב לידו ומפעיל את המשרד כדי להודיע לגוף הסמוך על קיומו. אחר כך מתנהלת השיחה ה' קבועה הבאה, בחצי-שוודית-חצי-גרמנית וחצי-אנגלית, ליתר ביטחון.

קוראים לו אטנאסיוס קיריאקופולוס והיא מצטחקקת: "אוי, איזה שם!" "זה בסדר גמור," אומר אטנאסיוס. "את יכולה לקרוא לי ג'ורג'."

"אחר-כך הוא שואל כמה זמן היא נשאתר כאי. "שבעים," היא עונה. בלי לפקוח אפילו פעם אחת את העיניים. כי הפנים שלו לא הכי חשובים.

אטנאסיוס שואל מוזעזע מאד: "לא! רק לשבועיים?"

בארוחה עם ראשהעיר

היא נאנחת ואומרת. "אני כבר יום שלם כאן ועוד לא ראיתי כלום." הוא אימר בדאגה עמוקה: "את רוצה להגיד לי שעוד לא ראית את מיבצר אבירי יוחנן ה' קדוש?"

היא עונה שלא, והוא מתנדב להראות לה. הם קובעים לערב. הם הולכים למועדון-לילה. היא גומרת בקבוק שלם, והוא לוקח אותה בחזרה לשפת הים. למחרת הוא מביא לה גלויה ואו-מר: "הנה מיבצר אבירי יוחנן הקדוש."

במשך השבועיים הבאים הוא מגיע בבוקר למקום עבודתו חיוור, עם שקעים כחולים מ' תחת לעיניים האדומות.

כך ניראה הרודאי הרווק כל עונת הקייק. כך ניראים כל המלצרים, נערי המעלית, השירו-תים ונהגי המוניות.

כעבור שבועיים היא נוסעת. הם נישבעים להתכתב. אחר-כך לוקח לו הרודאי יום חופשה וישן טוב עד הבוקר. למחרת הוא לובש בגדיים אמריקאי ויורד רענן אל החוף עם הטראנזיס-טור.

בחורף מסתגר הרודאי בבית וישן עד הקייק. סוכני הנסיעות של רודוס הם פיקחים. ב' סקאנדינביה הם מנהלים תעמולה רעשנית כ' זאת: "בואו לרודוס, השמש מחכה לכם!" ב'

על המור כסימטה עתיקה

ישראל, לכבוד פתיחת הקו האווירי הקבוע של אולימפיק, התעמולה שלהם היא כזאת: "בואו לרודוס, הסקאנדינאביות מחכות לכם!"

כשהגעתי לרודוס, היה מצב חירום בעיר. ה' שייטת השישית עגנה בנמל. אלפי מלחים כבשו את האי. הנערות הרודאיות הסתגרו בבתים ולא הלכו עם החברות שלהן לקולנוע. הסקאנדינביות היו תפוסות על-ידי הרודאים. האמריקאים הסי' תובבו כמו נמרים רעבים ברחובות הראשיים וניפצו 150 פנסים. למחרת הגיע מטוס-תובלה מיוחד מאתונה, עם מיטען כבד ועליו של נע' רות-שעשועים מהבירה היוונית.

רודוס מלאה בניינים מפוארים. יש בה בניין מפואר של התיאטרון הלאומי. יש בה בית-אופרה. יש לה אולם קונצרטים. יש לה תיאטר' רונים רומאיים משוחזרים. יש לה הכל, אבל אין לה שחקנים. אין לה זמרים. אין לה מוסיקאים. בתיאטרון הלאומי מציגים סרטים תורכיים ו' יוונים. את התיאטרונים המשוחזרים מראים ל' תיירים.

ככה זה ברודוס. אם יש בה ארטיסט מוכשר, הוא נוסע לאתונה. פעם בשנה מגיעה תזמורת לאי. פעם בשנה מגיע תיאטרון. בשאר הימים שותה הרודאי יין רצינה ואוכל סרטנים ו' תמנונים.

חלומו של כל ילד רודאי הוא להיות מלצר

או נער מעלית. כשהוא מתבגר הוא רוצה להיות מנהל מלון. כשהוא מתבגר עוד יותר הוא מהגר לאתונה. בתי המלון של רודוס נשארים בלי מל-צרים. הם מגייסים אותם באתונה — וכך חוזר רים הרודאים לכור המחצבתם, במשכורת של מומחה זר.

ראש העיר של רודוס, מר פטרידיס, הוא רופא. נפגשנו בארוחת-צהריים רשמית, לכבוד פתיחת המלון החדש אוקיינוס. היו שם מפקח המשטרה ואשתו, שתי בנותיו של ראש העיר ושני חתניו.

ראש העיר שאל אותי מה שלום אבא חושי.

סקנדינבית על החוף ברודוס

הוא סיפר בגאווה שהוא מכיר אותו כבר יותר מ' 20 שנה. במלחמת העולם השנייה הוא היה מפקד בית-חולים צבאי ליד עזה. הוא גר על הכרמל וכך הכיר את חושי. עכשיו הוא קוליגה שלו, ובאוקטובר יבוא לבקר אותו בחיפה.

הוא אכל דג מטוגן ואמר למפקח המשטרה ש' לדעתו הנערה הישראלית היא סמל הנשיות. ה' עובדה שהיא איננה נפרדת לרגע מן הרובה, הוא הסביר, מוסיפה לה הילה של גבורה ונשיות.

הוא דיבר על רודוס כמו מתרים המגבית על ישראל. "בעוד חמש שנים רודוס לא תהיה רודוס. היא תהיה מאיורקה, אולי אפילו יותר."

השנה בנו שם 18 בתי-מלון. בדרך עוד 11. הקאזינו של רודוס הוא מוסד ממלכתי חדש. לפני שבועיים ביקרה בו נבחרת בניו של המלך סעוד. הם השאירו לקופת המדינה 50 אלף דולאר, ו' כמה עצים שבורים בצידו הכביש. הומינו ארגוני שמפאניה — רק כדי לשמוע את נפץ הפקקים.

את מה שבקבוקים נתנו למלצרים. העיר מוצפת גרמנים, תיירים ואנשי-עסקים. הסוחרים הרודאים החליפו בהשפעתם את שמות החנויות שלהם בשמות גרמניים. אחד קרא לחנות שלו 'יהאנס. רודאי אחר החליף את שמו לפריק. שמו הקודם היה קונסטאנטינוס.

החיה הלאומית של האי הוא החמור. ליד כל בית רודאי בפרברים קשורה חיה לאומית ליד העץ. בהרים, ליד האתרים העתיקים, ישנם סיג' דיקאטים של בעלי חמורים. הם משכירים את החמור ואת עצמם לתיירים העולים למרומי ה' מצודה הצלבנית. למעלה כבר מחכה האשה ש' להם, עם מפיות רקומות. בחזרה מהסיור אורב להם הבן עם מצלמה, ומצלם כל תייר עם המר. מוכרחים לקנות ממנו תמונה. הוא עקשן. אבל כמו פרד.